Мотиви лірики Лесі Українки

Ні! Я жива! Я буду вічно жити!
Я в серці маю те, що не вмирає.
Л.Українка.

У моє життя Леся Українка увійшла своєю ніжною, лагідною і пристрасною "Колисковою". Так і стоїть в уяві мати, що, захоплена красою місячної ночі, одночасно думає над тим, яке чорне, гірке життя людини. 1 що в цьому житті не треба коритися, "долі хилитися", що життя — це постійна боротьба.

А в старших класах ми ознайомлювалися з творчістю Л.Українки детальніше, і переді мною постала фізично квола, але така сильна духовно і мужня жінка, яка кинула виклик темній ночі самодержавного ладу. І зазвучало її горде слово:

Так! Я буду крізь сльози сміятись,
Серед лиха співати пісні...

Я забувала про хворобливий стан поетеси, коли читала її бойові, сповнені віри в краще майбутнє поезії-заклики.

Українською Жанною д'Арк залишилася вона у моїй пам'яті, а її твори вчать мене бути чесною і безкомпромісною, вміти переборювати життєві незгоди, домагатися своєї мети.

Багата, різноманітна тематика творів поетеси. Це і заклик до боротьби з самодержавством, і роль поетичного слова в цій боротьбі, і утвердження народу як творця історії, і оспівування природи, що дає сили жити і боротись. Леся любила свій народ, Україну, серце її обкипало кров'ю, коли бачила страждання простої людини. Ніколи не скаржилась на свою долю, муки ж народні сприймала як свої власні.

Фізично слаба, вона взяла на озброєння художнє слово, вражала ним ворога, мов мечем.

Рука стискує невидиму зброю,
А в серці крики бойові лунають...

Природа стала у творчості поетеси однією з головних дійових осіб, вона не віддільна від людини. Ось Леся їде на лікування до Одеси, сумує з приводу розлуки з рідною Волинню. Гірко їй, що її подільські села такі знедолені, але вона бачить і прекрасне в них: "веселу балочку", "бори величезні, густії". Вона схиляється перед величчю краси, але разом з тим душа її сповнюється гнівом: чому серед такої краси панують горе, нужда?

Природа завжди передає якісь настрої людини. Якщо весна, то це світлі мрії, кохання, щастя. Саме "весна золота" допомогла хворій Лесі розігнати "хмари осінні". Весною ж Леся вийшла на шлях літературного життя. Мрія Лесина здійснилася. її поезія палає невгасимим вогнем, як вічно живе і образ самої Лесі Українки.